

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 271/2020
27.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Драгане Маринковић, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Сениша Стаменковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, ВП 5007 Врање, кога заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2482/19 од 25.10.2019. године, у седници одржаној 27.05.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2482/19 од 25.10.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2482/19 од 25.10.2019. године као недозвољена.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 990/16 од 16.07.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да му на име накнаде нематеријалне штете због повреде на раду исплати и то: за претрпљене физичке болове износ од 65.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 50.000,00 динара са законском затезном каматом почев од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, за већа тужбена тражења одбијен је тужбени захтев као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 131.100,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2482/19 од 25.10.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. став 1. ЗПП због потребе уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), Врховни касациони суд је нашао да нема

места одлучивању о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса уједначавањем судске праксе као и за новим тумачењем права, јер је питање застарелости потраживања накнаде нематеријалне штете према члану 376. ЗОО довољно разјашњено у судској пракси, а образложења побијених пресуда за одлуку о усвајању тужбеног захтева тужиоца у складу су са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права у вези са законским разлозима датим за усвајање тужбеног захтева, тако да не постоји потреба за изузетно дозвољеном ревизијом туженог у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору ради накнаде штете поднета је 10.05.2016. године, а вредност предмета спора је 115.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору који се односи на потраживање у новцу у коме вредност предмета спора побијеног дела (115.000,00 динара) очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као у изреци

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић